

2. Bartlett–Bragg A. Blogging to learn [Electronic resource] / A. Bartlett–Bragg // The Knowledge Tree. – 2003. – Vol.4. – P.1–12. – Access mode: http://www.csus.edu/indiv/s/stonerm/blogging_to_learn.pdf (viewed on August 19, 2015) – Title from the screen.

3. Benkler Y. The wealth of network / Y. Benkler // How Social Production. – 2006.

4. Blood R. Weblogs: A history and perspective [Electronic resource] / R. Blood // Rebecca's pocket. – 2000. – Vol.7. – №9. – P.2000. – Access mode: <http://www.rebeccablood.net> (viewed on June 22, 2015) – Title from the screen.

5. Boud D. Using journal writing to enhance reflective practice / D. Boud // New directions for adult and continuing education. – 2001. – Vol.2001. – №90. – P.9–18.

6. Brockbank A. Reflective learning in practice / A. Brockbank, I. McGill, N. Beech. – Gower Publishing, Ltd., 2002.

7. Ducate L. C., Lomicka L. L. Exploring the blogosphere: Use of web logs in the foreign language classroom / L. C. Ducate, L. L. Lomicka // Foreign language annals. – 2005. – Vol.38. – №3. – P.410–421.

8. Ferdig R. E., Trammell K. D. Content delivery in the «Blogosphere» / R. E. Ferdig, K. D. Trammell // THE Journal (Technological Horizons In Education). – 2004. – Vol.31. – №7. – P.12.

9. Fiedler S. Personal webpublishing as a reflective conversational tool for self-organized learning [Electronic resource] / S. Fiedler // BlogTalks. – 2003. – Vol.2. – P.190–216. – Access mode: <http://seblogging.cognitivearchitects.de/wp-content/uploads/2009/11/Fiedler-BlogTalk-2003.pdf> (viewed on August 19, 2015) – Title from the screen.

10. Gavelek J. R., Raphael T. E. Changing talk about text: New roles for teachers and students / J. R. Gavelek, T. E. Raphael // Language Arts. – 1996. – P.182–192.

11. Gill K. E. How can we measure the influence of the blogosphere [Electronic resource] / K. E. Gill // WWW 2004 Workshop on the Weblogging Ecosystem: Aggregation, Analysis and Dynamics. – 2004. – Access mode: <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.124.2509&rep=rep1&type=pdf> (viewed on August 19, 2015) – Title from the screen.

12. Guillaume M. L'empire des réseaux / M. Guillaume. – Descartes & Cie, 1999.

13. Heidegger M. Über den Humanismus / M. Heidegger. – Frankfurt a.M.: Klostermann, 1949. – S.5.

14. Krajcik J. S. A collaborative model for helping middle grade science teachers learn project-based instruction / J. S. Krajcik // The elementary school journal. – 1994. – P.483–497.

15. O'Reilly T. What is Web 2.0: Design patterns and business models for the next generation of software [Electronic resource] / T. O'Reilly // Communications & strategies. – 2007. – №1. – P.17. – Access mode: <http://www.oreilly.com/pub/a/web2/archive/what-is-web-20.html> (viewed on August 19, 2015) – Title from the screen.

16. O'Shea T. Birkbeck Web Forum on Learning and Teaching [Electronic resource] / T. O'Shea. – Access mode: www.bbk.ac.uk/asd/view/view02.html (viewed on December 7, 2014) – Title from the screen.

17. Schmidt J. Blogging practices: An analytical framework / J. Schmidt // Journal of Computer-Mediated-Communication. – 2007. – Vol.12. – №4. – P.1409–1427.

Strashko I. V., Senior Lecturer, Chair of Romance and Germanic Philology, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kyiv), iryana.strashko@gmail.com

Blogosphere as a new space of socio-cultural communication in the field of language education

The article presents the blogosphere as personal subjectivized virtual space, a manifestation of human being, which is a source of information, a means of expressing one's own opinion and a way of self-realization. The purpose of this paper is to detect the socio-cultural significance of blogosphere integration in the process of modern language education. The use of blogosphere potential in language education is an answer to the modern requirements for language learning, as now interpersonal communication is mainly integrated into the World Wide Web.

Keywords: *blogs, blogosphere, self-realization, self-representation, socio-cultural communication, social interaction, language education.*

Страшко І. В., старший преподаватель кафедры романо-германской филологии, Национальный педагогический университет им. М. П. Драгоманова (Украина, Киев), iryana.strashko@gmail.com

Блогосфера как новое пространство социокультурной коммуникации в сфере языкового образования

Рассматривается блогосфера как персональное субъективированное виртуальное пространство, проявление человеческого бытия, которое является источником информации, средством выражения собственного мнения и способом самореализации. Цель публикации – выявление социокультурной

значимости интегрирования блогосферы в процесс современного языкового образования. Использование потенциала блогосферы в языковом образовании – это ответ на современные требования языкового обучения, поскольку сегодняшнее межличностное общение в значительной степени интегрировано во Всемирную паутину.

Ключевые слова: *блог, блогосфера, самореализация, саморепрезентация, социокультурная коммуникация, социальное взаимодействие, языковое образование.*

* * *

УДК 37.111.11

Тарабасова Л. Г.,
доцент кафедры корекційної педагогіки,
Дніпропетровський обласний інститут післядипломної
педагогічної освіти (Україна, Дніпропетровськ),
kaf-kor-ped@yandex.ua

СПЕЦИФІКА ОРГАНІЗАЦІЇ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ДИТИНИ У СВІТОВІЙ ОСВІТНІЙ ПРАКТИЦІ

Наближенню вітчизняної педагогічної практики до європейських стандартів сприяє становлення і розвиток в Україні нової філософії освіти, суть якої полягає в утвердженні гуманістичної особистісно орієнтованої парадигми, погляду на дитинство як період найбільш сприятливий для розвитку особистості.

Модернізація української освіти підсилює значення альтернативних та інноваційних підходів, які можуть забезпечити цілісність процесів навчання, виховання і розвитку дітей та молоді, мають вагомий практичний результат, підтверджені часом. На основі філософсько-освітнього аналізу розкрито сутнісні характеристики життєдіяльності дитини в альтернативних освітніх системах Сходу і Заходу.

Ключові слова: *життєдіяльність, вальдорфська педагогіка, альтернативні, інноваційні системи.*

Як будь-який перехідний період, кінець ХХ – початок ХХІ століття характеризується суперечливими тенденціями, нестабільністю, змінами світоглядних позицій, переорієнтацією цінностей та пріоритетів. І це так чи інакше впливає на життя сучасної людини, безпосередньо стосується проблем освіти.

Сьогодні в освітній сфері на перший план виходять не просто відособлені філософські та педагогічні теорії, пов'язані лише концептуально, а й комплексні філософсько-освітні концепції, в переважній більшості випадків, замкнуті на конкретну педагогічну практику. Глобальна освітня тенденція ХХ століття, що переходить і в ХХІ століття, – це формування взаємозв'язку філософсько-освітньої методології, педагогічної теорії та освітньої практики в умовах практично необмеженого їх різноманіття.

Процес життєдіяльності дитини дошкільного віку у філософсько-освітньому контексті досліджено у працях: Л. С. Виготського, О. Л. Кононко, І. Д. Беха, Ж. Піаже, Р. Штейнера, М. Ібука, М. Хондзе, Т. Бьюзена, Дж. Дьюї та інших вітчизняних та зарубіжних вчених.

Мета дослідження: філософсько-освітній аналіз життєдіяльності дітей дошкільного віку в альтернативно-освітніх системах.

Аналізуючи основні методологічні засади вальдорфської педагогіки, слід зазначити, що вона спирається на цілісну систему розуміння природи людини, принципи людинознавства; в її основі лежить вчення про людину як носія тілесно-душевно-духовних сил, які у своїй єдності створюють умови для індивідуального розвитку та самореалізації.

Такий підхід у філософії визначається як антропологічний.

Пізнання природи дитини є одночасно метою, сенсом вихідним пунктом вальдорфської педагогіки, основою виховання, навчання.

Принципово важливим положенням антропософської педагогіки є ідея поступального і цілісного розвитку дитини, її нерозривного зв'язку із соціальним оточенням. Р. Штейнер охарактеризував дитину дошкільного віку як «суцільний орган чуття» [8, с. 23]. На те, що відбувається упродовж перших семи років життя дитини, налаштовується весь людський організм. Тому, коли дитина зростає біля гнівливого батька, чи під опікою гнівливого вихователя, її судинна система буде орієнтована на гнів, і це проявлятиметься упродовж всього життя – повідомляє Р. Штейнер у своїх лекціях [8, с. 43].

Людина, за твердженням Р. Штейнера, має не лише чуттєво видиме фізичне тіло, а й *надчуттєві органи* – ефірне тіло, астральне тіло і «Я» – тіло.

У педагогіці дошкільного дитинства основними є слова наслідування і приклад. За переконанням Р. Штейнера, дитина протягом перших семи років життя завдяки наслідуванню може засвоїти все необхідне для орієнтації в навколишньому середовищі, якщо бачить у ньому відповідні приклади. Крім вчинків, поведінки дорослих, на неї впливають також їхні думки і почуття. Отже, дитину формує все, що її оточує: предмети, думки, почуття, вчинки дорослих. Найменше впливають на дитину–дошкільника слова [8, с. 65].

Таким чином життєдіяльність дітей за антропософською педагогікою повинна проходити так, щоб дитина могла засвоїти все необхідне для орієнтації в навколишньому середовищі, бути чутливою до нового, здатною приймати рішення, брати на себе відповідальність за них та свої дії.

Не менш цікавими також є інші підходи щодо організації життєдіяльності особистості, які мають гуманістичне спрямування. Ідея гуманізації освітнього простору лежить в основі гуманістичних тенденцій в освіті Японії. В освітній стратегії держави головний акцент робиться на тому, що кожна дитина цінна сама по собі, незалежно від її характеристик та здібностей. Висока якість життя японців має в своїй основі надзвичайний статус освіти, побудованої за принципом гуманізму та дитиноцентризму. Повага до людини, її суб'єктивності пронизує всю життєдіяльність японців, починаючи з дошкільного віку, і є основним принципом освіти. Гуманістичний принцип освіти в Японії проголошує: «Необдарованих дітей немає!».

Широко відомий як у Японії так і в усьому світі метод С. Судзукі навчання гри на скрипці можна сформулювати так: почати навчання якомога раніше і займатися якнайбільше з мудрими педагогами. За дотримання цих правил, – зазначав С. Судзукі, – талант буде притаманний усім дітям. «На кожному живому дереві з'являється бруньки і чудові квіти – так визначено природою. Кожна людина має дотримуватися законів природи й приносити плоди!», казав цей мудрий педагог [6, с. 7].

Він виявив, що різниця між здібними та нездібними дітьми дуже велика в старших класах і тому вирішив спробувати займатися з дітьми більш молодшого віку, а потім з самими маленькими, поступово знижуючи вік дітей, яких навчав. Він вірив, що кожна дитина здатна до навчання, музика – не таїнство, а музичні таланти є в багатьох. І головне: як будь-які здібності, їх можна

розвинути. За умови правильного підходу кожна дитина може навчитися розуміти музику і виконувати музичні твори. Ця ідея зародилася у нього в 1931 р. і лягла в основу створеної ним методики музичної освіти дітей – «Виховання талантів» [1, с. 12].

За цією методикою музичну освіту варто починати з раннього віку радить С. Судзукі. Саме в цей період відбувається засвоєння рідної мови, а значить слух, голос, і мозок дитини налаштовані на те, щоб вбирати і копіювати. Тому в основу свого методу С. Судзукі ставить асоціювання з процесом дитячого сприймання материнської мови. Малі діти здатні розрізняти й відтворювати найтонші нюанси усного мовлення. Він довів що малюк точно так само може впізнавати і розрізняти музичні звуки. Для цього необхідне постійне слухання.

Методика «Виховання талантів» – це ціла філософія, що включає погляди на виховання і розвиток дитини. Коли мами запитували доктора Судзукі: «Чи вийде що–небудь з моєї дитини?», – він, як правило, відповідав: «нічого». І коли бачив розчарування матері, додавав: «Він стане не чим–то, а прекрасною людиною». Не варто вимагати від дитини, щоб вона стала професійним музикантом. Людина з добрим і чистим серцем завжди знайде своє щастя. Єдина турбота батьків – виховати дитину чесною людиною, щоб в неї були чисті помисли і благородне серце. У своїй педагогічній діяльності С. Судзукі керувався кредом: «Спочатку – характер, а потім здібності». Він мріяв, перш за все, зростити добрих громадян своєї країни з найвищими моральними якостями [1, с. 15].

Директор організації «Виховання талантів» та виконуючий обов'язки директора Асоціації раннього розвитку М. Ібука в своїй книзі «Після трьох уже пізно» пропонує змінити не зміст, а спосіб навчання дитини [4]. М. Ібука робить висновок, що здібності та характер людини не передбачені від народження, а в значній мірі формуються в певній період його життя. Дослідження фізіології мозку, коли зв'язки між клітинами мозку формуються найактивніше (період від народження і до 3–х років, приблизно 70–80%) та дослідження дитячої психології показали, що ключ до розвитку розумових здібностей дитини – це його особистий досвід пізнання в перші три роки життя, тобто в період розвитку мозкових клітин [4, с. 43].

Японські педагоги розглядають виховання в колективі як основну умову демократичного виховання дітей. Дитячий колектив є моделлю суспільства. Вихователі цілеспрямовано формують таку систему стосунків, яка є зразком вільного суспільства [7, с. 31].

Проблема колективу включає основні поняття сучасного буття, які визначені в демократичній конституції, як мир, демократія, народовластя, права людини. Дитячий колектив необхідно організувати так щоб не лише індивідуальні здібності кожної дитини отримали найбільш повне втілення, але й щоб кожна дитина незалежно від рівня розвитку, отримала досвід виконання будь-якої ролі в колективі однолітків.

Важливим є питання перебування в дошкільних закладах фізично неповноцінних дітей. Важливо діяти так, щоб не виокремлювати дітей–інвалідів. Якщо ці діти звикнуть постійно користуватися послугами інших, це не принесе користі їх розвитку. Ітога Кадзуо говорив: «Не світло людства – дітям–інвалідам, а дітей–інвалідів – світлу людства» [7, с. 37]. Звичайно, інвалід потребує

допомоги але потрібно і від неповноцінних дітей як від рівноправних членів колективу вимагати допомоги здоровим дітям. В практиці дошкільного виховання, слід апелюючи до свідомості дітей, виховувати в них доброзичливе ставлення до неповноцінних людей.

Серед важливих напрямків організації життєдіяльності особистості є програма «Крок за кроком», що створює фундамент для формування знань, та вмінь, які мають життєве значення для того, щоб діти успішно долали проблеми та які будуть їм потрібні у двадцять першому столітті. Програма створена за підтримки фонду Д. Сороса (Інститут Відкритого Суспільства) є мережею функцій, програм та інститутів, заснованих та підтриманих Д. Соросом для сприяння розвитку відкритих суспільств у всьому світі, особливо в колишніх комуністичних країнах Центральної та Східної Європи та колишнього Радянського Союзу.

Спрямованість програми на розвиток передбачає допомогу дітям у пошуку відповіді на свої власні запитання. Коли діти ставлять запитання, їх інтерес, мотивація, увага є автоматичними. Роль учителя полягає в знаходженні шляхів до отримання відповіді, що задовольнили б дитину. Через практичні заняття, що підтримують розвиток, вчителі можуть знайти ту середину, яка задовольнить навчальну ситуацію.

Засновник прогресивної освіти Дж. Дьюї, підкреслював, що освіта повинна розглядатися як процес життя, а не підготовки до майбутнього життя [2, с. 76]. Дж. Дьюї доводив, що освіта як підготовка до дорослого життя «заперечує внутрішній ентузіазм і природність, які діти приносять з собою до школи, і відволікає увагу від тих дітей, які виявляють інтерес і здібності до більш абстрактного розуміння того, що вони можуть захотіти робити в майбутньому» [3].

Щоб підготувати дітей до завдань, що постануть перед ними в майбутньому, програма «Крок за кроком» орієнтує на навчання упродовж життя. Автори програми вважають, що розвиток міцної бази для безперервного навчання протягом усього життя є дуже важливим для сьогоденних дітей [5]. Програма розроблена для того, щоб дати кожній дитині змогу стати активним членом суспільства в новому світі.

Розглянувши окремі альтернативні освітні традиції Сходу і Заходу, спрямовані на організацію продуктивної життєдіяльності дитини, можна побачити, що всі вони по різному підходять до вирішення провідного завдання сучасної гуманістичної педагогіки – розвитку цілісної, гармонійної, життєвокомпетентної особистості.

Список використаних джерел

1. Біла І. Гуманістичні тенденції освіти Японії [Текст] / І. Біла // Дошкільне виховання. – 2011. – №6. – С.11–16.
2. Дьюї Дж. Общество и его проблемы [Текст] / Дж. Дьюї. – М.: Идея-Пресс, 2002. – 162 с.
3. Дьюї Дж. От ребенка – к миру, от мира – к ребенку [Текст] / Дж. Дьюї. – М.: Карапуз, 2009. – 350 с.
4. Ибука М. После трех уже поздно [Текст] / Масару Ибука; [пер. с англ. Н. Перовой]. – М.: Альпина нон-фикшн, 2011. – 224 с.
5. Програма «Перші кроки». Міжнародний фонд «Відродження». Особистісно-орієнтоване навчання дітей 3–6 років. У співробітництві з Open Society Institute, Children's Resources. International, Inc.
6. Судзюки С. Взращивание с любовью [Текст]: Классический подход к воспитанию талантов / С. Судзюки; пер. с англ. – Минск: ООО «Попурри», 2005. – 192 с.

7. Хондзе М. Как организовать коллектив дошкольников [Текст] / М. Хондзе, Т. Сисида, М. Исикава. – Пер. с япон. – М.: Педагогика, 1991. – 152 с.

8. Штейнер Р. Педагогика, основанная на познании человека [Текст]. Переводы из полного издания трудов / Р. Штейнер. – М.: Парсифаль, 1996. – 123 с.

References

1. Bila I. Gumanistychni tendencii osvity Japonii [Текст] / I. Bila // Doshkil'ne vyhovannja. – 2011. – №6. – С.11–16.
2. D'jui Dzh. Obshestvo i ego problemy [Текст] / Dzh. D'jui. – М.: Ideja-Press, 2002. – 162 s.
3. D'jui Dzh. Ot rebenka – k miru, ot mira – k rebenku [Текст] / Dzh. D'jui. – М.: Karapuz, 2009. – 350 s.
4. Ibuka M. Posle treh uzhe pozdno [Текст] / Masaru Ibuka; [per. s angl. N. Perovoj]. – М.: Al'pina non-fikshn, 2011. – 224 s.
5. Programa «Pershi kroky». Mizhnarodnyj fond «Vidrodzhennja». Osobystisno-orijentovane navchannja ditej 3–6 rokov. U spivrobitynctvi z Open Society Institute, Children's Resources. International, Inc.
6. Sudzuki S. Vzrashhivanie s ljubov'ju [Текст]: Klassicheskiy podhod k vospitaniju talantov / S. Sudzuki; per. s angl. – Minsk: OOO «Popurri», 2005. – 192 s.
7. Hondze M. Kak organizovat' kolektiv doshkol'nikov [Текст] / M. Hondze, T. Sisido, M. Isikava. – Per. s japon. – М.: Pedagogika, 1991. – 152 s.
8. Shtejner R. Pedagogika, osnovannaja na poznanii cheloveka [Текст]. Perevody iz polnogo izdaniya trudov / R. Shtejner. – М.: Parsifal', 1996. – 123 s.

Tarabosova L. G., associate Professor of the Department of correctional pedagogy, Dnipropetrovsk regional Institute of postgraduate pedagogical education (Ukraine, Dnipropetrovsk), kaf-kor-ped@yandex.ua

A specific of organization of vital functions of child is in world educational practice

To approaching of home pedagogical practice to European standards, becoming and development promotes in Ukraine of new philosophy of education, essence of that consists in claim of the humanistic personality oriented paradigm, look to childhood as a period is most favorable for development of personality.

Modernisation of Ukrainian education strengthened the values of alternative and innovative approaches, that can provide integrity of processes of studies, education and development of children and young people, have the ponderable practical results confirmed sometimes. On the basis of philosophical-educational analysis essence descriptions of vital functions of child are exposed in the alternative educational systems of East and the West.

Reformation of the system of preschool education on principles of the personality-oriented approach actualization the necessity of strengthening of attention of scientists and teachers to forming of child as an active subject of vital functions, apt at elementary forms responsible self-determination.

Especially it becomes actual in the conditions of globalization of society and education. Generalization of different theoretical approaches to the problem of vital functions of children of preschool age allows to assert, that in the process of vital functions a child accumulates individual experience of social behavior, forming of personality norms, persuasions.

Keywords: livelihoods, Waldorf pedagogy, alternative, innovative system.

Tarabosova L. G., доцент кафедри коррекційної педагогіки, Дніпропетровський обласний інститут післядипломного педагогічного образования (Україна, Дніпропетровськ), kaf-kor-ped@yandex.ua

Специфика организации жизнедеятельности ребенка в мировой образовательной практике

Приближению отечественной педагогической практики к европейским стандартам способствует становление и развитие в Украине новой философии образования, суть которой заключается в утверждении гуманистической личностно ориентированной парадигмы, точки зрения на детство как период наиболее благоприятный для развития личности.

Модернизация украинского образования усилила значение альтернативных и инновационных подходов, которые могут обеспечить целостность процессов обучения, воспитания и развития детей и молодежи, имеют весомые практические результаты, подтвержденные временем. На основе философско-образовательного анализа раскрыты сущностные характеристики жизнедеятельности ребенка в альтернативных образовательных системах Востока и Запада.

Ключевые слова: жизнедеятельность, вальдорфская педагогика, альтернативные, инновационные системы.

* * *